

А дюкяни, мила мале! —
пълни, та прелъли —
толкозъ стока вий едвали
нѣвга сте видѣли . . .

Ала въ мигъ се спрѣ: въ дюкяна,
въ клетка надъ вратата,
крекна нѣщо неразбрано
птица непозната.

Червеникава, зелена —
дяволска гадина! —
Той такава не е виждалъ
въ никоя градина.

И съ рѣце въвъ джебоветѣ,
зналъ цѣлъ насреща; —
„Добъръ день, хлапакъ!“ — му кресна
птицата зловеща.

Стресна се въ уплаха Бае,
смъкна си калпака,
и безъ много да се мае,
сякашъ ли проплака:

— Ахъ, прощавай... господине —
проста съмъ главица:
азъ наистина помислихъ,
че ти . . . ти си птица . . .

Тѣй изпати Колчовъ Бае
отъ село Забира . . .
И пакъ мисли — много знае
и много разбира . . .